

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 303/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Štúrova 1419/43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/36/2022 z 2. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 44 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že Slovenská inšpekcia životného prostredia (SIŽP) – Inšpektorát životného prostredia Bratislava, rozhodnutím z 9. mája 2017 vydala integrované povolenie na vykonávanie činností v prevádzke Lakovňa v areáli spoločnosti Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o. v priemyselnom parku v Nitre podľa zákona č. 39/2013 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 39/2013 Z. z.“) v spojení s § 62 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 26 ods. 1 1 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov. *«Zároveň udelila súhlas na vydanie rozhodnutia o povolení stavby veľkého zdroja znečistenia ovzdušia... povolila uskutočnenie vodnej stavby neutralizačná stanica odpadových vôd, vydala súhlas na zmenu stavby „Automotive Nitra Project“*

v rozsahu E1 Budovy - SO 301 úprava karosérií pred dokončením realizáciou stavby SS 300 Lakovňa..., vydala vyjadrenie k zámeru stavby integrované povolenie, ktorým povoľuje vykonávanie činností v prevádzke Lakovňa...». Zároveň dala vyjadrenie k stavbe týkajúcej sa odpadového hospodárstva, a to k projektovej dokumentácii stavby SS 300 Lakovňa v stavebnom konaní, pretože sa neuskutočnilo územné konanie. Taktiež vydala vyjadrenie k vydaniu stavebného povolenia na stavbu SS 300 Lakovňa a vydala stavebné povolenie na zmenu stavby „Automotive Nitra Project“ v rozsahu E 1 Budovy – SO 301 Úprava karosérií pred dokončením realizáciou stavby SS 300 Lakovňa v rozsahu tam uvedených stavebných objektov v k. ú. Lužianky. Toto rozhodnutie bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím zo 17. augusta 2017 vydaným SIŽP, ústredie – útvar integrovaného povoľovania a kontroly.

3. Proti tomuto rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu sťažovateľ podal správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/16/2019-444 z 29. septembra 2021 zamietol žalobu ako nedôvodnú. V odôvodnení uviedol, že sťažovateľ nevymedzil práva, na ktorých mal byť ukrátený, a preto bol v konaní považovaný za účastníka podľa § 178 ods. 3 SSP (zainteresovaná verejnosť). Jednotlivé námietky považoval za nedôvodné, riešené v iných súvisiacich konaniach alebo neuplatnené v rámci inštančného postupu riadne a včas.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal nesprávnosť posúdenia jeho aktívnej legitimácie tvrdiac, že je vlastníkom bližšie nešpecifikovaných nehnuteľností, na ktorých sa stavba povoľuje. Namietal, že integrované povolenie je možné udeliť len už existujúcej stavbe, čo nie je tento prípad. Ďalej tvrdil, že jeho námietkou predpojatosti zamestnancov správneho orgánu, ktorú uplatnil na pojednávaní správneho súdu, sa riadne správny súd nezaoberal. Ďalej namietal nedostatok posudzovania dopravnej napojenosti povoľovanej stavby na existujúcu infraštruktúru. Namietal aj nesplnenie podmienok podľa § 32 ods. 3 stavebného zákona, preto malo byť podľa jeho názoru v danej veci vedené samostatné územné konanie. Tiež namietal, že sa správny súd nevysporiadal s jeho námietkou porušenia § 33 ods. 2 správneho poriadku.

5. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú a v odôvodnení uviedol, že kasačná argumentácia k jednotlivým otázkam sa opakuje, nie je súrodá a logicky štrukturovaná. Značná časť kasačnej sťažnosti (body II.2, II.4, II.5, II.6) spočívala v prekopírovaní rozsiahlej žalobnej argumentácie, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ len subsidiárne reagoval na právne posúdenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Naopak, niektoré sťažnostné námietky (body II.3, II.7 kasačnej sťažnosti) neboli v správnej žalobe vznesené vôbec, preto došlo k porušeniu koncentračnej zásady.

6. K jednotlivým námietkam najvyšší správny súd uviedol:

- Rovnako ako v konaní pred krajským súdom ani v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľ nijako nepreukázal, že jeho účastníctvo v konaní je dané vlastníctvom konkrétnych pozemkov, teda že by bol dotknutý na svojich právach napadnutým rozhodnutím správnych orgánov.
- S námietkou, že integrované povolenie je možné vydať len vo vzťahu k už existujúcej stavbe, sa vysporiadal už krajský súd v bode 61, 62, 64 a 65 svojho rozsudku. Napriek tomu

kasačný súd odôvodnil konkrétnou zákonnou úpravou (§ 3 ods. 1 zákona č. 39/2013 Z. z., § 60 až 65 stavebného zákona), jej výkladom a komparáciou s predchádzajúcou právnou úpravou, ako aj s prihliadnutím na dôvodovú správu, že sa vzťahuje aj na novú povoloVANú stavbu.

- Námietskou predpojatosti sa krajský súd zaoberal v bode 74 napadnutého rozsudku. Kasačný súd dodal, že bola uplatnená na pojednávaní krajského súdu, nie však v správnej žalobe ani pred správnym orgánom, a preto bola vznesená v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Navyše, sťažovateľ len vo všeobecnej rovine odvodzoval predpojatosť celého orgánu žalovaného (inšpekcie) z inštitucionálnej povahy a vzťahov podriadenosti, čo by ani v prípade meritórneho prieskumu takejto námietky nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodné.
- Námietka týkajúca sa dopravného napojenia nebola predmetom správneho konania, ktoré tvorí predmet súdneho prieskumu, a týka sa iných súvisiacich rozhodnutí.
- K aplikácii § 32 ods. 2 stavebného zákona kasačný súd poukázal na svoje skoršie rozhodovanie v identických veciach sťažovateľa, z ktorých vyplýva, že pre aplikáciu § 32 ods. 2 stavebného zákona sa nevyžaduje, aby územný plán priamo podrobne riešil umiestnenie strategického parku. Podstatné je, že z územného plánu nevyplýva také priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie dotknutého územia, s ktorým by bol strategický (priemyselný) park v rozpore – napríklad rekreačná funkcia, bytová výstavba a pod. Preto výslovná rámcová rezervácia územia na priemyselnú výrobu (hoci podmienená ďalšou dokumentáciou) v územnom pláne mesta Nitra v podstate prevyšuje požiadavky stavebného zákona na absenciu rozporu s územným plánom.
- Námietka porušenia § 33 ods. 2 správneho poriadku (oboznámenie sa s podkladom správneho rozhodnutia) nebola riadne uplatnená v správnej žalobe, ale ani nepomenúva žiadne konkrétne pochybenia správneho orgánu v tejto súvislosti.

II.

Sťažnostná argumentácia

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorý nedáva dostatočné odpovede na sťažovateľove argumenty obsiahnuté v kasačnej sťažnosti, čím porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

8. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania a opakuje svoje námietky prednesené v konaní pred správnymi súdmi s tým, že na ne podľa svojho presvedčenia nedostal zo strany konajúcich súdov relevantné odpovede. V konaní pred ústavným súdom najmä namieta, že:

(i) mal byť považovaný za účastníka správneho konania z titulu, že je vlastníkom nehnuteľností v rámci strategického parku (bez bližšej špecifikácie, pozn.);

(ii) integrované povolenie sa udeľuje prevádzke, t. j. už existujúcej stavbe, a to až po tom, ako ju možno označiť za stavbu podľa § 43 stavebného zákona. Podklady, ktoré je nutné preskúmať pred vydaním rozhodnutia, je možné posúdiť až po tom, ako bola stavba dokončená a prevádzka otestovaná, čo zjavne musí platiť aj vo vzťahu k udeleniu povolenia na vykonávanie činností

v prevádzke Lakovňa, avšak táto ako stavba v čase vydania integrovaného povolenia ešte nebola ani dokončená;

(iii) zopakoval svoje presvedčenie o systémovom zaujatí správnych orgánov z dôvodu hierarchie. Vo veci povinného posudzovania vplyvov rozhodlo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, voči jeho rozkladu rozhodol priamo minister životného prostredia a keďže žalovaný spadá pod ministra životného prostredia, zjavne nemohol byť nepredpojatý;

(iv) samotný strategický park z hľadiska vplyvov na životné prostredie posudzovaný nebol;

(v) podklady týkajúce sa dopravného napojenia a hlavné vyústenia dopravy z cesty I/64 po R1A sú nedostatočné a toto dopravné napojenie je absolútne nepreskúmateľné a z predmetných podkladov nezistiteľné – úsek cesty I/64 s napojením na rýchlostnú komunikáciu R1A nebol do dnešného dňa vôbec dopravne a kapacitne vyriešený tak, aby vyhovoval plynulosti cestnej dopravy pre celý areál strategického parku a daný úsek cesty nebol predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie;

(vi) sťažovateľ považuje za nesprávny záver najvyššieho správneho súdu o tom, že nie je potrebné spracovanie územného plánu zóny, keďže využitie vymedzených plôch je v území limitované spracovaním samostatnej územnoplánovacej dokumentácie na úrovni zóny v etape aktuálnej reálnosti zámeru. Neboli tak zjavne naplnené podmienky v zmysle § 32 ods. 2 stavebného zákona, keďže územný plán mesta stanovuje podmienku spracovania územnoplánovacej dokumentácie na úrovni zóny, ktorá nebola vypracovaná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody v ústavne relevantnej intenzite.

10. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu presvedčil, že sťažovateľovo tvrdenie o nedostatku jeho odôvodnenia celkom zjavne neobstojí. Najvyšší správny súd prilietavo, logicky a dostatočne reagoval na sťažnostnú argumentáciu obsiahnutú v kasačnej sťažnosti sťažovateľa a vysporiadal sa so všetkými ťažiskovými otázkami prejednávanej veci.

11. Námietky sťažovateľa obsiahnuté v jeho ústavnej sťažnosti sú totožné s jeho námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ako i s jeho námietkami uvedenými v správnej žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu druhého stupňa, čo indikuje, že sťažovateľ vníma podanie ústavnej sťažnosti ako rozhodovanie súdu ďalšej inštancie. Právnej argumentácii

sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje so skutkovými, ale predovšetkým s právnymi závermi správnych orgánov a všeobecných súdov. Preto k jednotlivým námietkam ústavný súd dodáva, že nepovažuje za potrebné opakovať ich právne hodnotenie, a to s poukazom na obsah napadnutého rozsudku, ktorý je sťažovateľovi známy. Žiaden ústavne relevantný dôvod zasahovať do napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu nezistil.

12. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu